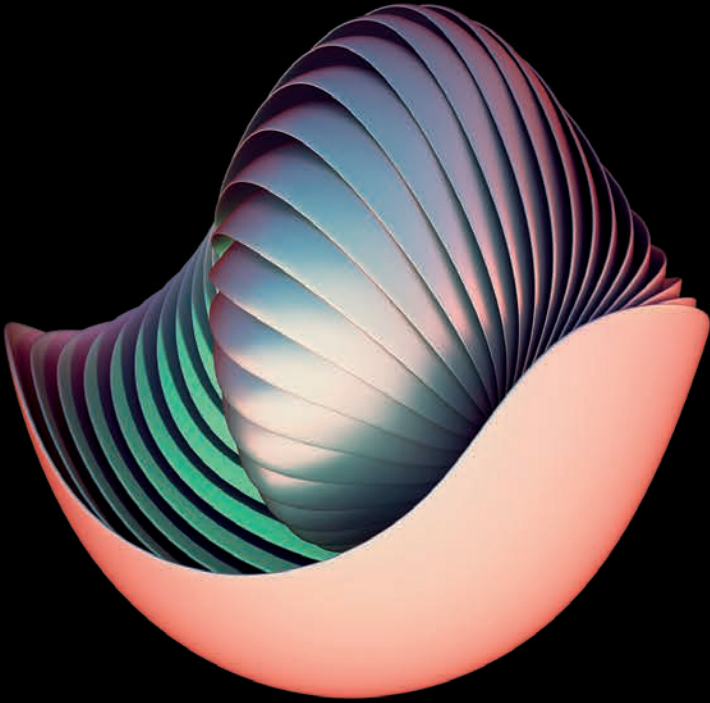

U'ESFERA II

I si la realitat fos alguna cosa més
que el que sempre has conegut?

LES ALES D'ÍCAR

MURIEL ROGERS

Columna

MURIEL ROGERS
LES ALES D'ÍCAR
L'ESFERA II

TRADUCCIÓ DE NÚRIA PARÉS SELLARÈS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2016
© MURIEL VILLANUEVA, 2016
© ROGER COCH, 2016
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2099-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.246-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Taula

I. No saps el que fas	9
II. L'Administrador voldrà saber qui ha caigut del cel	21
III. L'Única	33
IV. Pots confiar en mi	48
V. Ha arribat el moment de fer explotar la bombolla	66
VI. Però seguim jugant	78
VII. I no ens podem equivocar	91
VIII. La Mà Oberta	101
IX. El que no farem ara és xerrar una estona	120
X. Ara o mai	130
XI. Informació per informació	144
XII. Si ens porta fins a les ales, serà adequat	160
XIII. Tots ho sabem	179
XIV. Puc viure sense tu	193
XV. Grup de borratxos provocant disturbis	207
XVI. Les ales d'Ícar	218
XVII. A dins d'una gàbia	230
XVIII. Tot depèn del color del vidre amb què es mira	245

XIX. Ter	257
XX. Ara!	261
<i>Agräiments</i>	267

I

No saps el que fas

La Kala salta a l'Abisme.

Vola.

Bat les ales mecàniques i vola, finalment, tallant l'aire, per primer cop a la vida. Lliure. Lleugera. L'únic que vol és allunyar-se del Niu tant com sigui possible i no mirar enrere.

—Kaaalaaa! —crida el seu pare desesperat des del terrat de la casa en forma d'ou que ha escollit per saltar, en un extrem de la gran plataforma on viuen.

Mentre solca el cel sent la seva veu, però no pensa girar-se. No vol veure com el seu pare estira el braç, ni com s'acosta perillosament a la vora de la teulada. Sap que si es gira estarà perduda; l'últim que ara necessita és sentir-se culpable, de robatori i de rebellia. Necessita sentir que vola i que s'allunya d'en Ter, d'en Beo i de totes les mentides. Necessita oblidar-se de la seva vida en aquella presó que és el Niu i observar el món.

Quan aconsegueix deixar escapar l'últim pensament, la Kala mira cap avall. El mar de núvols que travessa l'Abisme sembla un matalàs on podria rebotar dolçament.

S'imagina que el vapor l'acull, l'abraça i la bressola. Tanca els ulls. I llavors se n'adona: no sap cap on va. No en sap res, d'allà fora. Aquests minuts podrien ser els últims de la seva vida. Amb sort, si sobreviu al vol... es morirà de gana al cap de pocs dies? Que potser s'ha tornat boja?!

Només fa cinc minuts.

Quan ha tocat les ales, al soterrani de casa seva, la Kala ha enretirat les puntes dels dits amb un gest brusc, com si aquest enorme invent cremés. Tot i que el metall era fred, alguna cosa dins del seu pit ha entrat en erupció i li ha incendiat el cor i la gola. Ha clavat la mirada incrèdula a l'artefacte a mig construir i ha decidit no pensar. No ha volgut preguntar-se per què hi havia unes ales tan estranyes al soterrani de casa, tan diferents de les dels Mussols, probablement... no, segur!, segur que il·legals; no ha volgut preguntar-se per què el nòvio del seu pare ha estat construïnt d'amagat un estri com aquest, ni per què no s'ha desconnectat per rebre-la a casa, ni per què en Beo —aquella mena de versió mig aigualida d'en Numo el Bombó-mentider-i-arrogant— estava allà ajagut des de feia vés a saber quants dies al costat d'en Ter, l'impostor que jugava a ser el seu segon pare, que ara ha decidit convertir-se en enginyer aeronàutic i que, pel que sembla, no es treu aquelles tètriques ulleres ni per connectar-se. Tots dos continuaven allà, a l'Altra Banda. Tan amics.

No, la Kala no ha volgut preguntar-se res de tot això. Ja va rebre prou respostes dels Pirates, i l'únic que ha passat és que l'han portat a fer-se preguntes cada vegada més complicades.

Ha estat tot el dia connectada. Set hores d'aquí, que equivalen a set dies de l'Altra Banda, li han semblat una

eternitat i no li han servit per a res. Ara entén per què en Ter sempre insistia amb la seva cantarella: «Tens set hores fins que arribi el teu pare». Com si a en Jon li importés gaire. Només la volia pressionar perquè acomplís el seu estúpid pla. Ella buscava el seu millor amic... i la van enganyar. Buscava com una tonta una persona que havia estat al seu costat tota la vida, i ningú li va dir que tot plegat era un muntatge. Ni tan sols en Beo se li va acostar per dir-li a cau d'orella que en Numo era el seu doble, que estava perdent el temps deixant-se enredar per la causa pirata, que la seva desaparició era una tosca manipulació per obligar-la a travessar a l'Altra Banda i sotmetre-la a les ordres del Capità Reeb.

Tot plegat ha sigut una fastigosa mentida.

I després, quan ha tornat a la realitat de la seva habitació i s'ha aixecat de la butaca de connexió, ha baixat a buscar en Ter i s'ha trobat aquestes ales metàl·liques sense acabar, més altes que ella. U-nes-a-les, el somni de la seva vida.

D'amagat d'ella, el seu padastre i el seu millor amic s'ho passaven d'allò més bé celebrant la victòria amb la resta de Piratots, amb els ulls tancats, com si ella no hi fos.

Ha mirat les ales amb atenció. Per la mida, s'assemblen a les dels Mussols, però en res més. Les ales dels Mussols només les ha vist de lluny, i en comptades ocasions, quan els vigilants pugen cap a l'Esfera, tallant el blau del cel. Sempre li han semblat lleugeres. D'un color marronós amb taques blanques, s'estenien majestuosos uns dos metres a banda i banda del cos. S'obrien i es tancaven lentament, tallant l'aire en la seva ascensió cap a l'Esfera gairebé invisible que penjava sobre els seus caps. Sempre s'ha preguntat de què deuen estar fetes. Potser d'alguna fibra ben tensada sobre una estructura lleugera d'un material sòlid, dur però flexible.

D'acord, però... i aquestes que han aparegut al soterrani? Què coi ha estat construint l'enginyer-boig-de-màscara-fosca?

Allucinant. En Ter, un geni. I alhora, un monstre. Un monstre molt mentider.

La Kala bat les ales per pujar i sent uns grinyols metàl·lics a la seva esquena. És un so desagradable que li enterboleix el somni de, finalment, estar volant. Només vol pujar i pujar i oblidar-se de tot. Deixar el Niu a sota i desaparèixer.

Mira la seva ciutat i, sense poder-ho evitar, la veu petita. El seu pare s'ha convertit en un punt immòbil sobre un ou com tants d'altres que alberguen les cases. Se sent lliure. D'acord, sí, és una bogeria i durarà poc, però necessita creure-s'ho una estona.

Les ales pesen, pesen molt, i la Kala s'esforça contra un vent cada vegada més fort per no perdre altura. El grinyol amenaçador s'accentua mentre puja, però té l'Esfera tan a prop que voldria pujar més fins a tocar amb la mà la superfície rodona, brillant i translúcida. Podria buscar una entrada impossible i etzibar-los quatre veritats, als Falciots.

Ho sap. Sap que s'està jugant la vida, però està volant, volant, i la sensació és increïble. El vent, fort i canviant, l'empeny cap a una banda i després cap a l'altra, però ella aguanta. Nota el pes de les ales a l'esquena i als braços estesos. Les mans s'aferran a les ranures amagades sota l'estructura, al mig de l'eix. Torna a mirar cap avall una altra vegada i només veu el Niu i l'Abisme, seccionat en horitzontal pels núvols que li impedeixen veure res més enllà.

No, ara no ha de pensar en l'Abisme, que sembla que vulgui xuclar-la per fer-la caure i deixar-la esmico-

lada. Possèida per una dolça bogeria transitòria, alça el cap i somriu.

No podria dir si havien passat segons o minuts. Quant de temps s'hi ha quedat, allà plantada, al soterrani, amb cara d'encantada? El temps s'ha congelat en la seva mirada, clavada en aquelles ales que acabava de descobrir.

Metalls daurats i platejats entrelligats amb harmonia. Planxes brillants, finíssimes i polides. Rivets soldats amb una mena de petites peces circulars i hexagonals amb claus. Eixos robustos que, des del centre, travessen les dues ales fins als extrems. Curioses espirals minúscules a les juntes i pinces que ho enganxen tot. Tot plegat molt molt estrany. L'única cosa que havia vist mai tan estranya com aquelles ales eren les ulleres del nòvio del pare. Sempre en Ter, en Ter l'Estrany, portant coses rares a casa, a la seva vida.

A terra i a la taula atrotinada hi havia eines sense nom —que bé que li anirien ara els cartellets de l'Altra Banda— i peces a mig polir que esperaven que algú les col·loqués al seu lloc. Merda. Tant de bo fos capaç d'acabar-les de construir amb les seves mans. Tant de bo en Ter li hagués confessat els seus plans. Hauria sigut un bon aliat si no fos tan odiós. Qui li assegurava que no es trenquarien en ple vol?

Feia quinze anys que estava tancada al Niu, i estava tipa que els altres dirigissin la seva vida. La gent es conformava amb aquells jocs a l'Altra Banda, però ella no. Ella necessitava fugir. Volar ben lluny dels Falciots, d'en Ter, del Capità Reeb, del pare i de qualsevol altre que li ordenés el que havia de fer. Sempre li ha semblat impossible que el món s'acabés sobre un grapat de columnes blanques.

El nexce que unia les dues ales, una estructura de tirants, corretges, nusos i ganxos, la convidava a ficar-s'hi a dins. Només havia d'ajupir-se una mica, col·locar-se al mig d'aquell batibull i cordar quatre sivelles. El seu somni fet realitat. La Kala i les seves ales.

No.

No podia estar tan boja.

No podia estar tan farta. Tan farta de tot.

S'ha girat un instant. En Beo semblava adormit en lloc de connectat. Els seus cabells negres i despentinats queien amb gràcia sobre la butaca blanca de connexió, vella i segurament il·legal. Li han vingut ganes d'abraçar-lo, d'estrènyer un altre cop aquell cos tan prim que sempre li tornava l'abraçada només per un costat. I llavors ha recordat els forts braços d'en Numo, l'esquerre tatuat, els bíceps, el pit nu sota l'armilla negra. I li han vingut ganes de bufetejar en Beo. O de fer-li un petó. Però ha optat per sortir corrents d'aquell soterrani en el qual havia començat a odiar el seu millor amic i a admirar el seu pitjor enemic.

—Kala?! —ha cridat en Jon, tot esperant que li contestés i li expliqués per què semblava que el vidre de la porta del soterrani s'havia fet miques—. Va tot bé?

No podia contestar al seu pare.

En pocs segons, s'ha posat l'armilla, ha tensat els tirants i ha cordat les quatre sivelles al voltant del seu vestit elàstic blanc. Per un moment ha dubtat si podria treure les ales del soterrani, perquè pesaven molt, però en les darreres set hores havia aconseguit gestes molt més grans. Les havia aconseguit a l'Altra Banda, d'acord, però tot plegat li donaria forces per aconseguir aquesta.

La Kala continua batent les dues ales, tot i que li costa més del que es pensava. Li fan mal a l'esquena, però ella només vol continuar volant per arribar on sigui. Davant d'ella, el blau, sempre cristal·lí, va canviant d'intensitat. Percep l'Esfera, que l'atrau. I si no fos només visible quan reflecteix el centelleig del sol? Podrien suportar el pes d'aquesta visió si fos opaca, tan a prop dels seus caps, tan a prop de les seves cases? Intentarà tocar l'Esfera amb les mans i, només després, començarà a pensar com pot marxar sense morir en l'intent. Però abans necessita saber que pot tocar-la, que no és un castell inassolible.

Obre i tanca les ales amb força mentre el vent li diu: «Torna al Niu, insensata. Et mataràs». Tensa la mandíbula i, obstinada, bat encara més fort. El grinyol del metall s'intensifica i a la seva esquena tot sembla que es descol·loca i es torna a col·locar una vegada i una altra. Sent un clic i veu com cau a gran velocitat una minúscula peça daurada. Quan nota que es perd entre els núvols, s'imagina el seu propi cos caient cap avall, directe cap a la Terra, a punt d'estavellar-se. Però molt a prop d'ella, tot i que no la percep amb nitidesa ni pot calcular-ne la distància, sap que hi ha l'Esfera. El cap li bull, els sorolls la fan esgarriar, el metall sembla embogit, l'esquena li vibra. Només li cal un esforç més.

De sobte, un so molt agut i continuat li perfora el timpà i se li endinsa al cervell. La Kala crida i intenta posar-se les mans a les temples, però no pot, perquè ha de mantenir els braços estesos. L'esquena li vibra massa i aquell horrible xiulet li talla la respiració. L'ala del braç esquerre ha perdut tensió, i llavors aquell grinyol penetrant emmudeix de cop. Mira cap a la seva esquena: l'ala s'ha doblegat i la part externa penja com un os trencat.

—No saps el que fas.

En Jon arribava a l'últim esglaó de metacrilat, al terrat de l'ou escollit per la Kala per perpetrar aquella bogeria. L'havia seguit pel barri per intentar fer-la raonar. Però la Kala no s'havia aturat fins a arribar a l'extrem de la plataforma sobre la qual se sosté el Niu. Havia de sortir d'allà, encara que això significués jugar-se la vida.

El seu pare avançava a poc a poc, amb els braços oberts i en actitud conciliadora, amb els seus rínxols voleiant en l'aire. Però no hi havia res per conciliar, que no se n'adonava? L'havien utilitzat, i ara seria ella qui utilitzaria la feina d'un altre per desaparèixer i no tornar mai més.

La Kala ha tret el cap per la barana del terrat i ha dirigit la vista al davant, cap a l'Abisme. Feia una mica de vent, sí, i què?

—No facis res de què t'hagis de penedir, filla, sisplau.
—Li tremolava la veu.

—He de fer-ho. No puc suportar-ho ni un minut més. —En aquells moments la Kala estava fora de si.

—Kala, t'ho suplico: no ho facis. El teu cos no ho suportarà.

Ella fent una bogeria i ell allà palplantat, raonant com un científic.

—No, pare. —Ha intentat no mirar-lo als ulls, perquè sabia que això seria la seva perdició.

—Sisplau. No vull quedar-me sense filla.

—Doncs ho hauries pogut pensar abans de portar aquest boig a casa. —Mentre ja es penedia de culpar sempre de tot el seu pare, la Kala es preparava per saltar la barana amb les ales posades.

—Kala, ja saps que en Ter...

—En Ter és un imbècil. I en Beo, també.

—Què et sembla si de tot això en parlem tots quatre mentre prenem un refresc? Jo també estic sorprès, però em sembla que en Ter deu tenir alguna explicació...

—No, pare, me'n vaig. Mar-xo. Oblida-ho. —La Kala continuava mirant cap avall.

—Però si ni tan sols saps com funcionen, aquestes ales! —Sentia la seva veu cada cop més a prop.

—Queda't on ets. No t'acostis més.

—Kala. —Aquell to, entre seriós i queixós, no podria aturar-la.

Ara no. Tot i que no hauria d'haver-li fet tots aquells retrets, ell no deixava de tenir una part de la culpa. Va ser ell qui va portar en Ter. S'havia acabat.

La Kala ha acostat les puntes de les sabatilles blanques a l'Abisme. Mentre inhalava, ha estès de cop les ales, que han dubtat a causa del vent, però després s'han mantingut fermes. Se sentia poderosa amb el sol que li acaritava la cara. Ho faria. Volaria. El risc valia la pena. Aquesta vegada manava ella.

Nota com a dins l'estómac li creix una espiral que no para de créixer i de centrifugar-li el ventre. Un forat negre la consumeix des de dins. Estén les dues ales i intenta batre-les amb força per última vegada, però només aconsegueix estabilitzar l'altura, sense ascendir ni un mil·límetre més. El vent li colpeja la cara i només pot obrir els ulls a mitges. El blau del cel, tot i que és net, ara li sembla borrós. Allarga la mà dreta cap amunt: tocar l'Esfera, tocar l'Esfera... Els cinc dits retallen la llum del sol. Els mou però només acaricien l'aire. Un altre clic, i amb una ullada ràpida cap avall, veu com cau una altra peça daurada. És un fragment gran en forma d'ela. L'ala

esquerra s'ha trencat. I ara sí, comença a perdre altura, primer com un sospir, després en vertical, sense remei.

Cau.

Cau tan ràpid que no pot pensar en res. El vent la sacseja. Sap que morirà, que morirà de debò, sense possibilitat de connectar-se de nou a la vida, morirà per sempre. La seva vida acabarà fins i tot abans de xocar contra el terra, d'autèntica por.

Aquest era el preu de la seva llibertat. Ho sabia i malgrat tot ha saltat, no? Doncs ja està.

El cos se li agita desordenadament. Xiscla, però la veu se li gasta ràpid i es converteix en un crit ofegat. Les ales ja no li serveixen de res, només per pesar més, per aixafar-la millor quan s'estavelli.

Per fi, encara que s'hagi de morir, sabrà què hi ha a sota d'aquells núvols opacs i bruts.

«Buida la teva ment, Kala».

Estén les ales, segueix fent voltes desordenades i li fan mal els braços, però no pot parar, sap que no ha de parar, de manera que insisteix. La velocitat no minva. Es mareja, avança fent tombarelles. S'ha d'equilibrar per no seguir girant. Morirà. Morirà! Aquest és l'últim minut de la seva vida. I odia en Beo. I en Ter. Però no vol perdre els seus últims segons amb aquests pensaments. Estira les cames i manté els braços estesos, l'ala esquerra no respon, sosté el cos tan ferm com li és possible, els núvols s'acosten, li fan mal tots els músculs i el vent no hi ajuda gens. Buidar la ment. Buidar-la-ment.

Està a punt de travessar el mar de núvols que divideix l'Abisme en dos mons aïllats i, per fi, aconsegueix estabilitzar-se en posició horitzontal i desaccelerar la caiguda. Manté la posició, els braços li cremen, sosté la tensió de les ales. A punt de fregar els núvols, un cop de

vent l'empeny cap amunt. Respira i s'adona que no ho ha fet des de fa una bona estona. Aconsegueix fer petites ondes en l'aire, puja una mica i baixa, puja una mica més i baixa de nou. L'ala esquerra la fa anar de gairell però amb la seva tossuderia compensa de nou la trajectòria.

Eleva la vista fins al Niu, on no sap si podrà tornar. Les columnes, des d'aquí, imposen molt més. No pot veure els ous, només les plataformes sobre les quals s'assenten les cases, des de sota. Aterrar allà dalt ja no és una opció. L'únic que pot fer és deixar-se caure lentament, planejant, pujant una mica i baixant a poc a poc, com sigui, i travessar el mar de núvols i esperar que la caiguda no sigui gaire llarga. Ni l'aterratge, gaire dolorós. Potser fins i tot, si té prou habilitat amb les ales, pot sobreviure a l'impacte.

Inclina el cos cap endavant i les espatlles cap enrere. Dirigeix la mirada cap als núvols, desitjosa de veure finalment a quina distància es troba de terra. El seu cos s'aproxima a la massa blanca, tanca els ulls i la boca i s'aguanta la respiració, fins que els núvols l'envolten, l'abracen, la bressolen durant un instant etern.

Al cap de dos segons obre els ulls: ja no hi ha núvols, els ha deixat enrere. Els ulls se li omplen de llàgrimes, el vent li cou sota les parpelles. La seva cara talla l'aire brut, dens, humit d'una pudor aspra que ho inunda tot. Torna a tensor les ales per planejar una mica i s'estabilitza un segon, però cau, lentament, va caient. Enfoca la mirada: sota el seu vol insegur, veu escampades pertot arreu unes estranyes formes cúbiques, desiguals i desordenades, com meteorits caiguts. Què és això? L'ala esquerra es queixa amb un cruixit i la Kala perd el poc control que li quedava sobre aquell estrofolari invent d'en Ter, baixa a tot drap, no, no s'ho pot permetre... No es vol morir!

Les estranyes construccions se li acosten i la pudor és cada vegada més irrespirable. Una ciutat? Hi ha... gent aquí sota? Entre la massa de formes cúbiques, hi divisa algunes construccions extenses i planes coronades per tres tubs colossals, altíssims, d'un color marró ataronjat, que exhaleu fum negre. Intenta una vegada més estendre els braços en posició horitzontal per no matar-se en la col·lisió, però les ales s'hi resisteixen. Segueix baixant, baixant, baixant, directa cap a aquell terreny brut i aquells... edificis immunds... S'estavellarà contra un dels tubs! Aquest és el preu de la seva absurda aventura? Serra les dents, crida i ho intenta per última vegada, amb totes les seves forces. Estirar els braços, sí! Redueix la velocitat i traça una espiral en l'aire. Els seus ulls ja poden distingir els detalls de les teulades dels edificis, disposats uns sobre els altres. Es nota com la sang li circula cap als braços, les mans, les puntes dels dits.

Veü una mena de clariana on potser no xocaria contra res... només contra el terra. La gent s'hauria d'apartar en comptes de quedar-se allà palplantada, mirant amb aquella cara. Com pot ser que n'hi hagi tanta? I de què van vestits?

Bat les ales mig penjant i avança cap a l'esplanada. Calcula que només és a uns deu metres de distància. Comença a somiar en la possibilitat de sobreviure. Uns monticles de deixalles s'estenen per tota la zona. L'ala esquerra grinyola, cruix, es trenca definitivament, cau i deixa nu el braç de la Kala, que, amb l'ala dreta estesa, es mareja, crida, plora i suplica mentre el seu cos rodola en l'aire a pocs metres de l'impacte imminent.

Tanca els ulls. Buida la ment i viu. Ara. Aquí. «On ets, Capità?».

S'estavella amb un cop sec contra alguna cosa dura que es trenca sota el seu cos. El món desapareix en silenci de la seva ment.